

РЕЙ БРЕДЪРИ С ШИРОКИ КАТО ЛЯТОТО УСМИВКИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2002

chitanka.info

— Хей... хей... чакайте!

Вик, ехо. Викът и ехото заглъгнаха.

Босоногите момчета на лятото избягаха.

Уилям Смит продължи да тича. Не защото можеше да настигне някое от тях, а защото не можеше да признае, че краката му са побавни от волята му, по-къси от целта му.

С вик той се спусна надолу по дерето в сърцето на Грийн Таун — търсеше приятелите, скрили се в празните къщи по дърветата, развяващи на вятъра своите врати от зебло. Провери пещерите, издълбани в меката пръст, но откри само следи от повехнали ружи. Дори ракът в поточето забеляза сянката му, подуши нуждата му и изчезна в експлозия от млечнобял пясък.

— Добре, момчета! Някой ден ще порасна по-голям от вас. Тогава ще видите!

— ... видите... — повтори бездънният тунел под Елм Стрийт.

Уил се свлече на земята. Всяко лято едно и също. Много тичане, без да настигне никого. Никъде в градчето нямаше момче, което да хвърля сянка колкото неговата. Беше на шест. Половината от онези, които познаваше, бяха на по три — толкова ниски, че почти не можеше да ги види. Другата половина бяха на девет — толкова високи, че върху главите им сигурно непрекъснато валеше сняг. Докато тичаше след деветгодишните, трябваше да внимава и да избяга от тригодишните. Тъжна игра, откъдето и да я погледнеш. Седна на един камък и се разплака.

— На кого са им притрябвали? Не и на мен, не! Не и на мен!

Но тогава, далеч в обедната жега, чу суматоха от игри и лудории. Изправи се бавно, обхванат от любопитство. Тръгна в сенките покрай брега на поточето, изкачи се на едно хълмче, промъкна се през някакви храсти и погледна надолу.

Там, на малка полянка в центъра на дерето, играеха деветте момчета на лятото.

Въртяха се, пропъждаха ехото с гласовете си, търкаляха се, гонеха се, бутаха се, тичаха, подскачаха, полудели от слънчевите лъчи и жегата, неспособни да спрат да бъдат изпълнени с живот.

Не забелязаха Уилям, така че той имаше време да си припомни къде ги е виждал. Този го помнеше от къщата на Елм Стрийт, онзи — от магазина за обувки на Мейпъл, третия го беше виждал наведен при

пощенската кутия до театъра. Безименни, подскачащи лудешки, изцяло погълнати от лудориите си.

И, чудо на чудесата, те бяха на неговата възраст!

— Хей! — извика Уил.

Лудориите секнаха. Момчетата замръзнаха на местата си. Всички го гледаха, някои примигваха насреща му. Някои сякаш се бяха изплашили. Дишаха тежко и чакаха Уил да заговори.

— Може ли... може ли да поиграя с вас? — тихо попита той.

Гледаха го с блестящите си кафяви очи. Усмивките им, белите им усмивки бяха широки като цялото лято.

Уил метна някаква пръчка далеч надолу по дерето.

— Хайде!

Момчетата лудешки се хвърлиха нататък, като вдигнаха цели облаци прах.

Едно изприпка обратно. Носеше пръчката в ухилената си уста. Остави я с поклон пред краката на Уил.

— Благодаря — каза той.

Останалите момчета тичаха и танцуваха в очакване на следващото хвърляне. Виж ти, помисли си Уил, винаги съм знаел, че момчетата са котки. Но кучетата, виж само! Цялото лято е пред нас, заедно сме, а кучетата не са нищо друго освен... момчета!

Момчетата изляха. Момчетата се усмихнаха.

— Вие сте приятелите ми, нали? Ще се срещаме тук всеки ден, нали?

Размахаха опашки. Изскимтяха.

— Правете каквото ви казвам и... ще има кокали и бисквити!

Момчетата потръпнаха.

— Бисквити и кокали!

Той метна пръчката на десет милиона километра. Момчетата на лятото се затичаха. Няма значение дали си имат кученца, помисли си той, кучетата са момчета, никое друго животно в света не прилича толкова на мен, на татко, на дядовците ми. И в следващия миг тичаше, джафкаше, лаеше, хвърли се на полянката им, заблъска с юмруци прашната земя, запрескача влажните пънове. С бурни викове и крясъци всички се понесоха напред през пущинака.

И замръзнаха под дървения железопътен мост.

Подобно на стоманен бог, влакът профуча отгоре над тях, проблесна и изчезна. Гласът му разтърси сладкия прах в костите им.

Стояха на празните релси, където хиляди капчици смола се топяха под слънцето в мънички езерца. Очите им крещяха от светлина. Летните му приятели си показаха розовите езици, висящи като хлабави вратовръзки.

Над тях огромната електрическа кула хвърляше пламтящи електрическо-сини проводници на север и на юг. Електрически насекоми бръмчаха оглушително.

Докато се катереше нагоре по кулата, Уил ахна.

Момчетата бяха изчезнали!

Хей, изкрещя Уил. Бау, отговориха момчетата.

Бяха изтичали да се хвърлят в грамадните басейни от подобни на пеперуди сенки на едно дърво, което ги беше призовало със звука на вятъра в сънените си листа. Разперили крака във всички посоки, притиснали керемиди до земята, понесли се по вълните на зеления полумрак, те изстреляха още един откос излайвания от автоматичните си гърла.

— Атака! — Уил се плъзна надолу и полетя.

Момчетата се измъкнаха от сянката, изтръскаха кехлибарени водни мъниста върху телеграфния стълб с отсечен салют с крака и отдавайки чест на всичко наоколо, се насочиха на бегом към истинското езеро.

Там заплуваха кучешката напред-назад през тишината. Някаква тайна се разположи покрай брега сред пяна в небесен цвят, през която те прегазиха, за да се излегат да се попекаат на горещия пясък.

И докато лежеше, Уил разбра, че това е най-хубавото лято в живота му. Никога нямаше да има друго подобно. Да, тези щастливи от лятото приятели щяха да лежат и да си играят тук и следващата година, и по-следващата. Но догодина Уил щеше да е пораснал и щеше да трябва да си намери нови истински приятели, които да го държат въкъщи, да го ограничават, да не му позволяват да се излежава тъй безгрижно, да прекарва времето си безцелно, без часовници, без начало и без край, на тези самотни пясъци със своите неходещи на училище и мълчаливо приемащи го приятели. Тези момчета, вечни деца, винаги щяха да тичат по ръба на света, докато го имаше. Не виждаше себе си да тича заедно с тях в дните след утре.

А накрая, докато приятелите му поздравяваха дърветата, Уилям се спря и ги имитира със стил и финес — изписа името си с кехлибарена вода върху пясъка.

— Не им завиждам на момичетата — отбеляза той, докато довършваше ченгелчетата на буквите.

Момчетата на лятото изляяха и надраскаха нехайни пръски върху мокрия му подпис. След това, горди като тайфа калиграфи, всички затичаха към града, и под кацналото над дома му слънце той безкрайно дълго се заизкачва по стълбите на верандата и погледна назад към свободните си доброволци, тези свободни скиталци, стоящи на моравата.

— Тук живея, разбирате ли? Утре пак на същото място!

На вратата усети слабата тежест на маратонките си в едната ръка, топли и меки, и живота си, праметнат през другата, напълно безтегловен, до дланта, до костите си, до върха на пръстите си. Знаеше, че мирише на куче. Но пък тогава и те миришеха на момче.

— Хайде! Довиждане!

Въображаем заек се стрелна покрай тях. С дива енергия тайфата, вихрушката, метежът препусна след него.

— Утре! — извика Уил.

И вдругиден, и през дните нататък.

Гледаше усмивките им, широки като лятото, блестящи под сенките на дърветата.

И понесъл своята собствена усмивка също тъй леко, както маратонките в едната ръка и живота си в другата, той отнесе щастието си през студеното тъмно килерче, където се разтършува, избра подаръците и му ги даде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.